

Vorig jaar verraste The Big Four al bijzonder aangenaam als openingsact op Duvel Blues. De volronde akoestische bas van Bird Stevens, die ook trompet speelt en het saxwerk van J. B. Biesmans, beiden bij Blues Lee actief, figureren opnieuw in de muzikale hoofdrollen. Aangevuld met piano, Hammond, gitaar en drums grasduint het Limburgse combo in veertien songs door een gevarieerd muzikaal landschap. 'The Wobble' van Jimmy McCracklin is swingende jumpblues waarin pianooboogie en rockabilly organisch ineenvloeien. In 'Bim Bam' treedt de rockende gitaar van Mo Gomez even op het voorplan en 'The Preacher' is onderkoelde New Orleansstuff met fraai blazerswerk. J.B overtuigt ook vocaal met de interpretatie van 'Compared To What', een song die eind jaren zestig de Vietnampolitiek van de VS hekelde en waarmee een jonge Roberta Flack debuteerde. De bewerking van The Big Four leunt nauwer aan bij de versie van het combo van pianist Les McCann waarin destijds saxman Eddie Harris figureerde en die we kennen van Martin Scorsese's 'Casino'. 'Dig This Menu, Please' is een eerbetoon aan Red Rodney, een wat vergeten blanke bebop trompettist, die even bij Charlie Parker speelde. Het 'Pink Panther Theme' is ongetwijfeld het bekendste nummer op 'The Congregations Sessions'. Overigens is het hele album doorweven met big band, jazz, bop en old school R&B invloeden en het hoofdzakelijk instrumentale zelfgecomponeerde werk baadt in die sfeer. Luister maar eens naar het saxepos in de opener 'Honey Tongued', dat in verschillende etappes, ondersteund door hecht teamwerk naar een opmerkelijke finale leidt. 'A Big Chunck' steunt op een luie jazzgroove waarin gitaar, fluit en saxen zich in een boeiende symbiose verstrengelen met de karakteristieke Fender Rhodespiano op de achtergrond. Na een foutloos muzikaal parcours wordt sterk afgesloten met 'Black Beans'. Sax, gitaar en de Rhodespiano soleren beurtelings op een wat langer uitgesponnen thema dat evenwel nergens verveelt. Dit zelfgeproduceerde, in een fraaie digipack verpakte, schijfje is een boeiend jazzy werkstukje dat een meer dan aangename verpozing vormt en beslist nog een tijdje in mijn cd-lader zal vertoeven.

Cis Van Looy